

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/171/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217218966
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4217218966.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o. so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, IČO: 35 831 154, v konaní zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, proti žalovanej: O. W., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXX/X, E., o zaplatenie sumy 3.221,25 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 25. apríla 2018 č.k. 14Csp/198/2017-77, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o zamietnutí zvyšnej časti žaloby a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.
Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Komárno (súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 25.apríla 2018 č.k. 14Csp/198/2017-77 konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 639,15 eura s príslušenstvom zastavil a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že právny predchodca žalobcu (obchodná spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s.) sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 21.7.2017 domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 3.221,25 eura s príslušenstvom a náhradu trov konania. Svoj nárok odôvodnil tým, že so žalovanou uzatvoril zmluvu, na základe ktorej poskytol kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č. XXXXXXXX. Tiež jej poskytol úver v podobe povoleného prečerpania so schváleným úverovým rámcom ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu vo výške 1.500 eura. Poskytnutý úver žalovaná riadne nesplatila, keď ku dňu 31.5.2017 eviduje konečný stav z doposiaľ neuhradeného dlžného zostatku vo výške 3.221,25 eura. Tiež si uplatnil úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.221,25 eura od 21.6.2017 do zaplatenia.

3. Ďalej uviedol, že v priebehu konania došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom konania z obchodnej spoločnosti VÚB, a.s. na žalobcu. O návrhu na pripustenie zmeny strany sporu na strane žalobcu rozhodol uznesením č.k. 14Csp/198/2017-47 zo dňa 3.10.2017. Následne písomným podaním doručeným súdu dňa 24.4.2018, vzal žalobca podanú žalobu v časti o zaplatenie sumy 639,15 eura titulom vyčíslených poplatkov a sankčného úroku ako aj v časti úhrad žalovanej realizovaných od mesiaca jún 2017 do januára 2018 späť a konanie žiadal v uvedenej časti zastaviť. Na podanej žalobe v časti o zaplatenie sumy 2.582,10 eura s príslušenstvom zotrval.

4. Žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 3.221,25 € s príslušenstvom. V priebehu konania pred otvorením pojednávania vzal podanú žalobu v časti o

zaplatenie sumy 639,15 € titulom vyčíslených poplatkov a sankčného úroku ako aj titulom čiastočných úhrad žalovanej späť.

5. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že ku dňu 22.8.2017 došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, na spoločnosť Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. (rámcová zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 30.6.2017). Predmetné oznámenie bolo žalovanej odoslané dňa 23.8.2017. Žalovaná s právnym predchodcom žalobcu uzatvorila dňa 30.7.2009 zmluvu o vydanie karty O2 č. XXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu vydal žalovanej kreditnú platobnú kartu a poskytol jej úver do výšky úverového rámca 300 eur pri štandardnej mesačnej splátke vo výške 10 eur a ročnej úrokovej sadzbe 22,80 % za podmienok uvedených v zmluve, obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. účinných od 15.1.2009 a cenníku. Dňa 12.8.2009 uzavrel právny predchodca žalobcu so žalovanou dodatok č. 1 k zmluve, predmetom ktorého bolo poistenie úveru. Po uzavretí predmetných zmlúv žalovaná požiadala právneho predchodcu žalobcu o zvýšenie úverového rámca a to dňa 9.12.2011 na sumu 450 eur, dňa 19.7.2012 na sumu 750 eur, dňa 20.3.2013 na sumu 1.050 eur a dňa 9.10.2013 na sumu 1.500 eur. Z výpisov z bankomatky Quatro boli preukázané realizované transakcie na úverovom účte žalovanej, keď ku dňu 31.5.2017 veriteľ evidoval na účte žalovanej debet vo výške 3.221,25 eura.

6. Žalovaná sa v priebehu konania k podanej žalobe a jej prílohám vyjadrila písomne dňa 7.2.2018, skutkové tvrdenia žalobcu opísané v podanej žalobe nepopierala, požiadala súd o povolenie možnosti úhrady dlžnej sumy v mesačných splátkach a to z dôvodu svojej finančnej situácie, na preukázanie ktorej predložil rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo dňa 30.11.2017 o výške dôchodku a doklady o výške mesačných výdavkov. Na pojednávaní dňa 25.4.2018 žalovaná doplnila, že má vážne zdravotné problémy (predložila tiež lekárske správy), jej príjem jej nepostačuje na úhradu dlžnej sumy naraz, keď po úhrade nákladov spojených s bývaním, nevyhnutných výdavkov a záväzkov jej mesačne zostáva suma cca 35 eur.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1-4 písm. b/, § 54 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1, 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, pričom v zmysle citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách môže byť spôsobilým predmetom postúpenia len pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatné a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, po ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené je zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Konštatoval, že s účinnosťou od 1.1.2008 Občiansky zákonník v § 52 ods. 1 spotrebiteľskú zmluvu už definuje ako každú zmluvu bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

8. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodol súd prvej inštancie podľa § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 CSP, keďže žalobca zobral v priebehu konania (pred otvorením pojednávania) podanú žalobu v časti o zaplatenie sumy 639,15 eura s príslušenstvom späť, konanie v tejto časti zastavil.

9. Ohľadne zvyšnej časti uplatneného nároku súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že podanej žalobe nie je možné vyhovieť. V danej veci žalobcu zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, t.j. že spoločnosť VÚB, a.s. ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovanú na úhradu dlhu a táto bola napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní. V tejto súvislosti dospel k záveru, že na prípady postúpenia pohľadávok bánk je potrebné okrem všeobecného ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka aplikovať ustanovenia lex specialis, t.j. ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., keďže zákon o bankách v prípade bankových úverov poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovoprávnom vzťahu z titulu bankového úveru. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej

banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

10. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Podľa názoru súdu prvej inštancie úpravou § 92 ods. 8 (predtým 7) mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

11. Preto mal súd prvej inštancie za to, že v danom prípade žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok špecifikovaných v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Nakoľko žalobca dodržanie tohto postupu zo strany právneho predchodcu žalobcu nepreukázal, žalobca nepreukázal svoje skutkové tvrdenie o tom, že je na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30.6.2017 právnym nástupcom obchodnej spoločnosti VÚB, a.s. vo vzťahu k pohľadávke zo zmluvy č. 33202231 uzatvorenej so žalovanou dňa 30.7.2009 a teda medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, keď zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách treba ohľadom inštitútu postúpenia pohľadávky považovať za lex specialis vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka (konkrétne § 524 Občianskeho zákonníka). Zmluvu o postúpení pohľadávok z 30.6.2017 je preto potrebné považovať za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor so zákonom). Vychádzajúc zo záujmu spoločnosti na ochrane spotrebiteľov v zmluvných vzťahoch, v ktorých spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou ako aj vychádzajúc zo zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, mal súd za to, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými (dospelé splátky) a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Banka je teda oprávnená postúpiť časť peňažného záväzku, s úhradou ktorého je dlžník, napriek písomnej výzve banky, aktuálne v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní.

12. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal, že by VÚB, a.s. reálne doručila žalovanej písomnú výzvu na splnenie omeškaného peňažného záväzku. Nepredloženie tejto výzvy s doručenkou má za následok, že žalobca nepreukázal začatie plynutia lehoty trvania

nepretržitého omeškania dlžníka banky dlhšieho ako 90 kalendárnych dní ako predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky VÚB, a.s. v prospech žalobcu. Keďže postupom podľa § 295 CSP nemal preukázané súčasné splnenie oboch podmienok predpokladaných v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 30.6.2017 v prospech žalobcu je neplatná s poukazom na § 41 Občianskeho zákonníka podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.) v časti pohľadávky VÚB, a.s. voči žalovanej zo zmluvy o vydanie karty O2 č. 33202231 z 30.7.2009 a žalobca v súvislosti s uvedenou zmluvou nie je veriteľom žalovanej. Pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol.

13. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP, keď zavinenie čiastočného zastavenia konania prisúdil (v časti o zaplatenie sumy 544,15 €) žalobcovi a v časti o zaplatenie sumy 95,- € žalovanej (úhrady žalovanej realizované po podaní žaloby na súd) a ohľadne zvyšnej časti sporu o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa 255 ods. 1 CSP, keď žalovaná bola tou stranou sporu, ktorá bola s ohľadom na výsledok konania v konaní plne úspešná. Nakoľko však žalovanej v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli vyslovil, že žalovaná nemá právo na ich náhradu.

14. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť v ním upravenom rozsahu rozsudkom pre uznanie podľa § 282 CSP. Poukázal na to, že žalovaná v podaní zo dňa 06.02.2018 uviedla, že dlžnú sumu je ochotná uhradiť a preto žiada o povolenie splátok. Teda uplatnený nárok nerozporovala. Z vyjadrenia žalovanej, ktorá prejavila vôľu a ochotu žalovanú pohľadávku zaplatiť formou splátok nie je možné dospieť k inému záveru ako k tomu, že nárok ktorého zaplatenie je predmetom tohto sporu uznáva. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co/660/2014 a sp. zn. 24Co/345/2016-67. Požiadavka určitosti uznávacieho prejavu je v zmysle súdnej judikatúry splnená aj bez výslovného použitia výrazu uznanie dlhu, ak je z okolností prípadu nepochybné, že išlo o uznávací prejav (R 25/1993). Ďalej poukázal na to, že v podaní zo dňa 23.04.2018 navrhol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP bez toho, aby súd vyhodnocoval skutkový stav, predložené dôkazy a vykonával právne posúdenie skutkového stavu z hľadiska hmotného práva, z dôvodu uznania nároku žalovanou, pretože boli splnené zákonné podmienky. Poukázal na Komentár Občianskeho súdneho poriadku a na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obo 38/2009 zo dňa 25.03.2010.

15. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná, uviedla, že žiada o prešetrenie jej pohľadávky. Býva v prenajatom byte sama. Má vážny onkologický problém, jej zdravotný stav sa rapidne zhoršuje, má výdavky na lieky, na živobytie jej mesačne zostane necelých 30 eur.

16. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaných 1/, 2/ (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí zvyšnej časti žaloby a súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na dôvažok k tomu dodáva:

17. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, ale sa len obmedzí na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, správne vec posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto v zmysle § 387 ods. 1 CSP sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a nebude ich opakovať.

18. Odvolací súd dodáva, že dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu,

vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie primerane rozumným a okolnostiam danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval i na odvolateľom vznášané tvrdenia, na danú vec aplikoval i relevantné hmotnoprávne ustanovenia a svoje rozhodnutie presvedčivo a náležite odôvodnil, zodpovedajúc už i na všetky právne a skutkovo významné otázky predkladané žalobcom v jeho odvolaní.

19. V danom prípade jediným odvolacím dôvodom je námietka žalobcu, že súd prvej inštancie mal vo veci rozhodnúť rozsudkom pre uznanie v zmysle § 282 CSP. Odvolací súd poukazuje na to, že rozsudok na základe uznania nároku prichádza do úvahy v prípade, ak kedykoľvek počas konania žalovaný pred súdom uzná nárok uplatnený žalobou, prípadne jeho základ. Uznanie nároku je tak procesným úkonom žalovaného, čo v praxi znamená, že toto uznanie je účinné len vtedy, keď sa robí vo vzťahu k súdu. Uznanie nároku voči súdu je možné uskutočniť vo všetkých procesných formách predpísaných zákonom pre podania strán, podstatný bude obsah tohto úkonu. Rozsudok pre uznanie je procesný rozsudok. Neopiera sa o zistený skutkový stav (ktorý sa ostatne ani nezisťuje), ale opiera sa o uznávací prejav žalovaného. Toto jeho uznanie plne stačí na to, aby súd nárok v zmysle uznania tiež priznal. Rozsudok sa teda opiera nie o zistenie a posúdenie skutkového stavu veci, ale o procesný úkon - uznanie žalovaného. Ak sú splnené podmienky pre jeho vydanie, nie sú potrebné ani prednesy účastníkov a ich skutkové tvrdenia, nevykonáva sa dokazovanie a dokonca by súd zrušil aj dôkaz, ktorý už bol nariadený (napríklad by nevypočul už predvolaného svedka). Podmienkami pre vydanie rozsudku pre uznanie sú, že žalovaný nárok, ktorý je proti nemu uplatňovaný, výslovným prejavom uznal a že žalovaný uznal taký nárok, ohľadne ktorého môže byť uzavretý súdny zmier. Súdny zmier je typickým inštitútom sporového konania, keďže vyžaduje dispozičné úkony účastníkov s takými nárokmi, s ktorými sú oprávnení nakladať (majetkové nároky), na rozdiel od osobných práv v statusových veciach a nesporových konaniach. Uznanie nároku voči súdu je možné uskutočniť vo všetkých procesných formách predpísaných zákonom pre podania sporových strán. Ak žalovaný nárok uzná na pojednávaní, uvedie sa táto skutočnosť v zápisnici, pre ktorú sa vyžaduje ďalej, aby žalovaný zápisnicu podpísal.

20. V danom prípade žalovaná v písomnom vyjadrení k žalobe doručeným súdu prvej inštancie dňa 07.02.2018 uviedla, že žiada o povolenie splácať dlžnú sumu v splátkach po 50 eur, prvú splátku v sume 100 eur, pretože poberá starobný dôchodok a že dlžnú sumu je ochotná uhradiť. Na základe uvedeného písomného vyjadrenia právny zástupca žalobcu navrhol, aby súd rozhodol rozsudkom pre uznanie. Na pojednávaní konanom dňa 25.04.2018 žalovaná uviedla, že má vážne zdravotné problémy, platí aj iné svoje záväzky a preto dlžnú sumu splácať nevie, nemá z čoho, ostala by na ulici.

21. Z uvedeného je zrejmé, že zo strany žalovanej nedošlo k výslovnému uznaniu dlhu v priebehu konania, žalovaná sa vyjadрила iba ohľadne jej neschopnosti žalovanú pohľadávku uhradiť naraz a následne vôbec. Z obsahu spisu v žiadnom prípade nevyplýva, že by žalovaná výslovne uznala žalovanú pohľadávku, takéto vyjadrenie sa v zápisnici o pojednávaní nenachádza, v opačnom prípade by prípadné uznanie dlhu v zápisnici o pojednávaní muselo byť žalovanou podpísané.

22. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval procesne správne, keď vec riadne prejednal a nerozhodol rozsudkom pre uznanie. Keďže jediným odvolacím dôvodom žalobcu bola námietka nerozhodnutia rozsudkom pe uznanie a dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie sa vôbec nezaoberal, skutkové a právne závery nenamietal, odvolací súd preskúmal vec iba v intenciách odvolacích dôvodov a meritom veci sa nezaoberal.

23. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí zvyšnej časti žaloby a výroku o náhrade trov konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 255, § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov, pretože jej v tomto štádiu konania žiadne trovy nevznikli.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).